

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego odmawiającej mu awansu na stopień na stopień tłumacza weryfikatora (w 2003 r. – LA5), podjętej w ramach postępowania w sprawie awansów 2003.

Zarzuty i główne argumenty:

Swoją skargę skarżący opiera na tym, że podczas postępowania w sprawie awansów strona przeciwna przystąpiła do porównania kandydatów bez uwzględnienia wszystkich elementów mogących wpłynąć na jej decyzję, nie troszcząc się o bezstronność, nieobiektywnie, zaniedbując interes służby i na podstawie nieporównywalnych źródeł informacji, rzekomo pochodzących od tego samego weryfikatora, którego kompetencje zawodowe podważył skarżący.

Skarga wniesiona dnia 17 września 2004 r. przez J. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-379/04)

(2004/C 284/53)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 17 września 2004 r. J., reprezentowana przez Carla Fortego, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 10 czerwca 2004 r. oddalającej odwołania złożone przez skarżącą na decyzje tegoż organu z dnia 31 października 2003 r. oraz 10 grudnia 2003 r., mocą których nie uznano, odpowiednio, uprawnień do otrzymania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz dodatku na zagospodarowanie oraz zażądano zwrotu kwot otrzymanych z powyższych tytułów, stwierdzając że nie znajdują zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) ostatnie zdanie drugiego tiret (załącznika VII) oraz art. 5 ust. 1 załącznika VII, a także art. 85 Regulaminu Pracowniczego Urzędników Wspólnot Europejskich;
- uchylenie wymienionych wyżej decyzji tego organu z dnia 31 października 2003 r. oraz 10 grudnia 2003 r.;
- zarządzenie wszelkich środków niezbędnych celem przywrócenia skarżącej jej praw, nie wyłączając zapłaty odsetek za zwłokę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie, która zanim przyjęła zatrudnienie jako członek personelu tymczasowego w Komisji, w Dyrekcji Generalnej do spraw Badań Naukowych, zatrudniona była jako naukowiec w brukselskim biurze Consiglio Nazionale di Ricerca (CNR) (Krajowa Rada do spraw Badań Naukowych), sprzeciwia się odmowie pozwanej uznania jej uprawnień do otrzymania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz dodatku na zagospodarowanie.

Stanowisko prezentowane przez pozwaną opiera się na stwierdzeniu, że CNR, której nie można zaliczyć do administracji publicznej, wyłączona jest z zakresu działalności państwa włoskiego nie reprezentując ani jego woli, ani bezpośrednich interesów.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca wskazuje przede wszystkim na niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) drugie tiret oraz art. 5 ust. 1 załącznika VII Regulaminu twierdząc, że jej status funkcjonariusza państwowego powinien pozwolić na przyznanie jej dodatków, których jej odmówiono. Taką interpretację przyjęło również belgijskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, które wydało skarżącej „Carte d'identité spéciale” (specjalny dowód tożsamości) wymieniając jako stanowisko „Fonctionnaire italienne en mission officielle en Belgique” (funkcjonariusz włoski z oficjalną misją w Belgii).

W związku z powyższym należy wyjaśnić, że CNR jest osobą prawną prawa publicznego, którą krajowy porządek prawny wyposażył w sferę kompetencji (należących do władz centralnych), środki materialne oraz strukturę organizacyjną, składającą się właśnie z urzędników publicznych oraz norm znajdujących do nich zastosowanie.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie, w odniesieniu do jej osoby, art. 85 Regulaminu.

Skarga wniesiona dnia 20 września 2004 r. przez Gregoria Valera Jordanę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-385/04)

(2004/C 284/54)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 20 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Gregoria Valera Jordanę zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Massima Merolę i Isabelle van Schendel.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora Generalnego Służby Prawnej przyznającej mu tylko jeden punkt pierwszeństwa w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, jak to wynika z systemu informatycznego Sysper 2;
- stwierdzenie nieważności: decyzji organu powołującego przyznającej mu ogólną liczbę 20 punktów w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, jak to wynika z systemu informatycznego Sysper 2, listy zasług funkcjonariuszy grupy zaszeregowania A5 w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003 według komitetów ds. awansów opublikowanej w „Informacjach administracyjnych” nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r., listy funkcjonariuszy awansowanych do grupy zaszeregowania „Informacjach administracyjnych” nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r. oraz decyzji o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na żadnej z powyższych list;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie sprzeciwia się przyznaniu tylko jednego punktu pierwszeństwa w ramach oceny pracowników za rok 2003, jak również odmowie organu powołującego awansowania go do grupy zaszeregowania A4 w ramach tej oceny.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżący podnosi przede wszystkim, że art. 45 regulaminu wymaga, aby zasługi pracownika były decydującym kryterium, jeśli chodzi o przyznawanie punktów pierwszeństwa przez Dyрекcję Generalną oraz jeśli chodzi o awans. Niemniej jednak, w systemie zakwestionowanym w niniejszej sprawie o awansach decydowało przyznanie punktów pierwszeństwa na wniosek każdej z Dyrekcyj Generalnych lub komitetu ds. awansów z pominięciem procedury porównania zasług wszystkich funkcjonariuszy, którzy mogą być awansowani w ramach grupy zaszeregowania. W konsekwencji art. 6, 8 i 10 decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu (zwanej dalej „przepisami wykonawczymi”) naruszają art. 45 regulaminu. Ponadto, przyznając każdej z Dyrekcyj Generalnych jednakową ilość punktów na każdego funkcjonariusza, zasady te uniemożliwiły organowi powołującemu dokonanie takiego porównawczego badania.

Skarżący precyzuje w tym względzie, że zaskarżone decyzje są wynikiem zastosowania przyjętych przez Służbę Prawną dla potrzeb przyznawania punktów pierwszeństwa kryteriów, które doprowadziły do przyznania tych punktów przede wszystkim funkcjonariuszom mającym najdłuższy staż w danej grupie zaszeregowania, niezależnie od ich zasług. Takie podejście stanowi nadużycie władzy, ponieważ zmierza do uzyskania awansu przez większą ilość osób oraz do przygotowania awansów na lata przyszłe, czyli innego celu niż ten, jaki przewiduje regulamin, a którym jest wynagradzanie zasług.

Skarżący wskazuje ponadto na dwie nieprawidłowości postępowania, polegające na tym, że o przyznaniu punktów pierwszeństwa rozpatrywanych w niniejszej sprawie decydowano bez wniosku Dyrekcyj Służby Prawnej i z naruszeniem obowiązku uzasadnienia.

Skarżący wskazuje również na naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań co do kariery, jak również sprzeczność z prawem art. 9, 12 ust. 3 oraz 13 przepisów wykonawczych.

Skarga wniesiona dnia 27 września 2004 r. przez Eridania Sadam S.p.A. i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-386/04)

(2004/C 284/55)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 27 września 2004 r. Eridania Sadam S.p.A. i inni, reprezentowani przez adwokatów Gualtiero Pittalisa, Ivano Vigliotte, Gian Michele Robertiego, Paolo Ziottiego i Alessandro Franchiego, wnieśli do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1216/2004 z dnia 30 czerwca 2004 r. ustalającego pochodne ceny interwencyjne dla białego cukru w roku gospodarczym 2004/2005 dla wszystkich obszarów Włoch,
- w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku, o stwierdzenie w trybie art. 241 WE niezgodności z prawem i niemożności zastosowania art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w zakresie, w jakim nie pozwala na uwzględnienie przez Komisję występowania bezcłowego i nieograniczonego kontyngentami ilościowymi importu w celu ustalenia pochodnej ceny interwencyjnej,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą spółki Eridania Sadam S.p.A., Italia Zuccheri S.p.A., Zuccherificio del Molise S.p.A., Cooperativa Produttori Bieticoli a r.l. (CO.PRO.B) i Società Fondiaria Romagnola S.p.A. (SFIR) zaskarżają, w trybie art. 230 czwarty akapit Traktatu WE, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1216/2004 z dnia 30 czerwca 2004 r. ustalające pochodne ceny interwencyjne dla białego cukru w roku gospodarczym 2004/2005 (Dz.U. WE L 232 z 1 lipca 2004 r., str. 25).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą zarzuty poniżej przedstawione.

Przed wszystkim skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie jest w szeregu aspektach sprzeczne, z regulacją podstawową ustanowioną przez Radę (WE) rozporządzeniem nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. W szczególności podnoszą one, że zaskarżone rozporządzenie błędnie kwalifikuje Włochy jako „obszar deficytowy” w zakresie zaopatrzenia w cukier, stosując w konsekwencji do Włoch system cen pochodnych (tzw. „regionalizacja”).